

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 469

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
395.	— Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 pentru Societatea Națională a Sării — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
386.	— Ordin al ministrului tineretului și sportului pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță pentru Ministerul Tineretului și Sportului și unitățile din subordinea acestuia	5–6
2.180.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a operațiunii de răscumpărare anticipată a unei serii de obligațiuni denominate în dolari, scadentă în data de 7 februarie 2022, și de preschimbare a acestora sau a unei părți din aceasta cu obligațiuni noi, prin contractarea unui împrumut pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală de până la 1,5 miliarde dolari, cu maturitatea de 30 de ani, și desemnarea administratorilor tranzacției.....	6–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 9 din 19 februarie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7–13
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 27 noiembrie 2012 în Cauza Dimon împotriva României	14–15

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2018 pentru Societatea Națională a Sării — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2018 pentru Societatea Națională a Sării — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Dănuț Andrușcă

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Adrian Marius Rîndunică,

secretar de stat

MINISTERUL ECONOMIEI
 SOCIETATEA NAȚIONALĂ A SĂRII — S.A.
 Calea Victoriei nr. 220, etaj 4
 Cod unic de înregistrare: 1590430

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2018**

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2018 - mii lei -
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	374.183
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	373.483
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	700
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	320.260
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	320.260
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	135.759
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	18.374
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	117.432
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	106.991
		C1 ch. cu salariile	13	91.489
		C2 bonusuri	14	15.502
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	2.982
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	1.511
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	1.227
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	6.232
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	48.695
	2	Cheltuieli financiare	20	
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	53.923
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	11.535
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	42.388
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2018 - mii lei -
0	1	2	3	4
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	42.388
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	4.239
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	42.388
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	21.618
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	20.770
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care:	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	174.259
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	54.278
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	1.756
	2	Nr. mediu de salariați total	49	1.706
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	4.781
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **)	51	3.958
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	219
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculata cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	219
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	54	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	856
	9	Plăți restante	56	
	10	Creanțe restante	57	554

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță pentru Ministerul Tineretului și Sportului și unitățile din subordinea acestuia

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea tichetelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare,
conform dispozițiilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului,

ministrul tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Prezentul ordin stabilește modalitatea de acordare a voucherelor de vacanță, în anul 2018, în Ministerul Tineretului și Sportului (*M.T.S.*) și unitățile subordonate acestuia.

(2) Pentru perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018 se acordă vouchere de vacanță, în cuantum de maximum 1.450 lei/salariat, în limita sumelor prevăzute în buget, alocate cu această destinație.

Art. 2. — (1) Cuantumul acordat salariaților sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajator proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau cu durata muncii prevăzută în contractul/contractele individual/individuale de muncă într-un an calendaristic. Voucherele de vacanță nu se acordă pentru perioada în care raportul de serviciu/contractul de muncă este suspendat, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 145 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul cumulului de funcții, voucherele de vacanță sunt acordate de către angajatorii unde beneficiarii în cauză își au funcția de bază, potrivit legii.

(3) În cazul beneficiarului din cadrul instituției/unității prevăzute la art. 1 alin. (1), care în intervalul prevăzut la art. 1 alin. (2) a desfășurat activitate la mai mulți angajatori, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de maximum 1.450 lei pentru un salariat, de către angajatorul unde beneficiarii în cauză își au funcția de bază, potrivit legii. În cazul în care nu se poate stabili funcția de bază, beneficiarul indemnizației de vacanță alege, în scris, unitatea care îi va acorda voucherele de vacanță, având obligația de a transmite, în termen de maximum 10 zile lucrătoare, și către ceilalți angajatori opțiunea aleasă.

(4) Beneficiarii au dreptul să își aleagă unitatea afiliată pentru achiziționarea serviciilor turistice.

(5) Personalului angajat pe perioadă determinată i se acordă vouchere de vacanță de către angajator proporțional cu durata angajării și cu durata timpului de muncă, în perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018.

(6) Prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător și personalului pensionat și/sau detașat, care desfășoară activități în instituțiile/unitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) pe baza unui contract de muncă, pentru perioada 1 iulie 2017 — 30 noiembrie 2018. Personalul detașat primește vouchere de vacanță de la unitățile la care și-a desfășurat activitatea proporțional cu durata angajării și cu durata timpului de muncă.

(7) Personalul angajat cu mai mult de o normă beneficiază de vouchere de vacanță în cuantum de maximum 1.450 lei, în condițiile alin. (2)—(5).

Art. 3. — (1) Personalul care ulterior datei de 1 iulie 2017 a beneficiat de vouchere de vacanță cu valoarea integrală, proporțional cu perioada efectiv lucrată, nu mai beneficiază și în anul 2018. În acest sens personalul detașat/transferat în cursul anului 2018 va trebui să transmită o declarație pe propria răspundere prin care să comunice faptul că după această dată a primit sau nu vouchere de vacanță. În situația în care nu s-au acordat vouchere în valoare totală de 1.450 lei, personalul în cauză primește diferența convenită, proporțional cu timpul de muncă și perioada lucrată.

(2) Personalul care a beneficiat de vouchere de vacanță și ulterior acordării acestora i se suspendă contractul individual de muncă/raportul de serviciu pentru o perioadă din cea prevăzută la art. 1 alin. (2) sau căruia îi încetează contractul individual de muncă/raportul de serviciu anterior datei de 30 noiembrie 2018 este obligat să restituie contravaloarea voucherelor necuvenite, corespunzătoare perioadei cuprinse între data suspendării/încetării contractului individual de muncă/raportului de serviciu și data de 30 noiembrie 2018. Dispozițiile privind restituirea contravalorii voucherelor nu se aplică în situația suspendării contractului individual de muncă pe perioada concediului pentru incapacitate temporară de muncă, a concediului de maternitate, a concediului de risc maternal sau a concediului pentru îngrijirea copilului bolnav.

(3) Beneficiarii care nu doresc să primească vouchere de vacanță depun o solicitare scrisă în acest sens la instituția/unitatea angajatoare, în termen de 15 zile de la data publicării prezentului ordin.

Art. 4. — (1) Beneficiarul poate utiliza voucherele de vacanță pe baza actului de identitate numai pentru achiziționarea de servicii turistice de la unitățile afiliate.

(2) La sfârșitul perioadei de valabilitate, la data stabilită de angajator sau la data încetării raporturilor de serviciu/muncă, beneficiarul are obligația să restituie angajatorului voucherele de vacanță pe suport hârtie acordate pentru anul în curs și neutilizate sau necuvenite ori contravaloarea acestora în termen de 30 de zile de la data producerii cauzei care determină restituirea, potrivit prevederilor legale.

(3) Pentru voucherele de vacanță alimentate pe suport electronic și neutilizate în perioada de valabilitate, unitatea emitentă restituie valorile nominale către angajator. În cazul voucherelor de vacanță alimentate pe suport electronic și necuvenite, precum și în cazul încetării raporturilor de muncă/de serviciu, angajatorul are obligația de a comunica în timp util informațiile relevante unității emitente, pentru ca aceasta să poată face restituirea valorilor către angajator.

(4) Voucherul de vacanță are perioadă de valabilitate de un an de la data emiterii pe suport hârtie, respectiv de la data

alimentării pentru voucherele emise pe suport electronic, fără a se înțelege că aceasta este perioada de valabilitate a suportului electronic.

(5) Valorile nominale pentru voucherele de vacanță pe suport hârtie sunt multiplu de 50 lei până la 100 lei, până la valoarea maximă de 1.450 lei.

(6) Angajatorii sunt obligați să înștiințeze beneficiarii cu privire la data alimentării și valoarea voucherelor de vacanță transferate pe suportul electronic.

(7) În cazul în care beneficiarul a utilizat în totalitate sau în parte voucherele de vacanță pe suport hârtie sau voucherele de vacanță alimentate electronic, iar ulterior intervine o cauză de restituire, acesta va restitui angajatorului contravaloarea voucherelor de vacanță necuvenite, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea.

Art. 5. — Se interzice beneficiarului:

a) utilizarea voucherelor de vacanță pentru achiziționarea altor servicii decât cele prevăzute la art. 23 din Normele metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare;

b) primirea unui rest de bani la voucherul de vacanță, în cazul în care suma corespunzătoare solicitată este mai mică decât valoarea nominală a voucherului de vacanță;

c) comercializarea voucherelor de vacanță în schimbul unor sume de bani și/sau al altor bunuri și/sau servicii.

Art. 6. — (1) Ordonatorii de credite răspund de modul de acordare a voucherelor de vacanță și au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare necesare aplicării prezentului ordin numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Ordonatorii de credite țin evidența voucherelor de vacanță conform situațiilor cuprinse în anexele la Hotărârea Guvernului nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea tichetelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare. Gestionarea voucherelor de vacanță pe suport hârtie se efectuează, potrivit legii, de persoane împuternicite în scris de către ordonatorul de credite.

(3) Potrivit clasificăției economice a cheltuielilor bugetare, voucherele de vacanță se cuprind la titlul „Cheltuieli de personal”, articolul „Cheltuieli salariale în natură”, cod 10.02.06. Sumele reprezentând costul imprimatului voucherului de vacanță pe suport hârtie, precum și costul emiterii voucherului de vacanță pe suport hârtie, contractate cu unitatea emitentă și primite de angajator, se suportă de la titlul 20 „Bunuri și servicii”, articolul bugetar 20.30 „Alte cheltuieli”, alineatul 20.30.30 „Alte cheltuieli cu bunuri și servicii”.

(4) Sumele reprezentând voucherele de vacanță nu intră în baza de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale și contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate, dar contravaloarea acestor vouchere este supusă impozitării în luna în care au fost acordate beneficiarului. În cazul în care salariații MTS sau ai unităților subordonate și-au încheiat activitatea în cadrul instituției înainte de data acordării tichetelor de vacanță, aceștia vor primi vouchere de vacanță numai după transmiterea unei solicitări scrise în acest sens și numai după depunerea la casieria instituției a sumelor reprezentând impozitul pe venit.

(5) În situația în care se restituie voucherul/contravaloarea acestuia, persoana beneficiară de recalcularea impozitului în luna următoare restituirii.

Art. 7. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul tineretului și sportului,

Cosmin Răzvan Butuza,

secretar de stat

București, 17 mai 2018.

Nr. 386.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a operațiunii de răscumpărare anticipată a unei serii de obligațiuni denominate în dolari, scadentă în data de 7 februarie 2022, și de preschimbare a acesteia sau a unei părți din aceasta cu obligațiuni noi, prin contractarea unui împrumut pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală de până la 1,5 miliarde dolari, cu maturitatea de 30 de ani, și desemnarea administratorilor tranzacției

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor pct. 4.1.a), b) 2 subpct. 10 și 11 și pct. 4.1.a), b) 2¹ subpct. 5.7, 5.10, 5.11 și 5.12 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă operațiunea de răscumpărare anticipată a seriei de obligațiuni denominate în dolari, scadentă în data de 7 februarie 2022, cupon 6,75%, și de preschimbare

a acesteia sau a unei părți din aceasta cu titluri de stat noi, prin contractarea de către Ministerul Finanțelor Publice a unui împrumut pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru

de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală de până la 1,5 miliarde dolari, cu maturitatea de 30 de ani, împrumutul fiind denumit în continuare *emisiune*.

(2) Suma finală aferentă atât operațiunii de răscumpărare anticipată și preschimbare, cât și cea aferentă emisiunii noi, precum și ceilalți termeni și condiții financiare urmează să fie stabilite la momentul lansării tranzacției, în funcție de condițiile de piață.

Art. 2. — Emisiunea este administrată de către HSBC Bank PLC, JP Morgan Securities PLC, Citigroup Global Markets Limited, Deutsche Bank AG London Branch și UniCredit Bank AG.

Art. 3. — Suma aferentă emisiunii se virează în contul de valută deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice la Banca Națională a României și se utilizează pentru finanțarea deficitului bugetar, refinanțarea și rambursarea anticipată a datoriei publice guvernamentale, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 4. — Plata serviciului datoriei publice aferentă emisiunii se asigură conform legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 6 iunie 2018.
Nr. 2.180.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 9

din 19 februarie 2018

Dosar nr. 2.632/1/2017

Judecător Iulia Cristina Tarcea — Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Judecător Lavinia Curelea — președintele delegat al Secției I civile

Judecător Eugenia Voicheci — președintele delegat al Secției a II-a civile

Judecător Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Bianca Elena Țăndărescu — judecător la Secția I civilă

Dragu Crețu — judecător la Secția I civilă

Simona Gina Pietreanu — judecător la Secția I civilă

Paula C. Pantea — judecător la Secția I civilă

Viorica Cosma — judecător la Secția I civilă

Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Petronela Nițu — judecător la Secția a II-a civilă

Mărioara Isailă — judecător la Secția a II-a civilă

Emilia Claudia Vișoiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adriana Elena Gherasim — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.632/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa VII din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă”.

Magistratul-asistent a învederat că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, puncte de vedere ale Ministerului Afacerilor Interne, Barbu Dumitru și Inspectoratului de Poliție Județean Olt și cereri de intervenție accesorie formulate de Pop G. Ioan, Asociația pentru Respectarea Drepturilor și Consilierea Cetățenilor, Hurezan Margareta și Popovici Marian.

Analizând cererile de intervenție accesorie, în raport cu dispozițiile legale incidente, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a constatat următoarele:

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este reglementată în cuprinsul art. 519—521

din Codul de procedură civilă și reprezintă, alături de recursul în interesul legii, unul dintre cele două mecanisme procedurale menite să asigure o practică judiciară unitară.

Astfel, atât recursul în interesul legii, cât și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă mecanisme procedurale prin care Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii, în realizarea rolului fundamental ce îi revine potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată.

Niciunul dintre cele două mecanisme procedurale reglementate de titlul III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă nu reprezintă căi de atac în sensul prevederilor procedurale. Un argument în acest sens îl reprezintă faptul că procedura de judecată în fața primei instanțe și în căile de atac sunt reglementate în titlul I și în titlul II al cărții a II-a din Codul de procedură civilă, pe când cele două mecanisme de asigurare a unei practici judiciare unitare sunt reglementate în titlul III al cărții a II-a.

Este de observat că, în cuprinsul titlului III „Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare” al cărții a II-a „Procedura contencioasă” din Codul de procedură civilă, legiuitorul nu face trimitere la aplicarea dispozițiilor referitoare la judecata în primă instanță, în apel sau în recurs, așa cum a procedat (spre exemplu, prin dispozițiile art. 482, art. 494, art. 508 ori art. 513 din Codul de procedură civilă) atunci când a considerat că este necesar să fie aplicate în mod corespunzător reguli specifice unei alte proceduri de judecată.

De altfel, cele două mecanisme procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare nu reprezintă un „proces civil” în înțelesul de diferend, conflict între două sau mai multe subiecte de drept, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu realizează o judecată propriu-zisă, caracterizată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive în reglementarea art. 634 alin. (1) din Codul de procedură civilă și, ulterior, prin punerea în executare a titlului executoriu.

Or, în cazul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare, Înalta Curte de Casație și Justiție procedează la dezlegarea cu caracter obligatoriu și de principiu a problemei sau chestiunii de drept cu care a fost investită, fără a realiza o activitate de judecată specifică procesului civil.

În consecință, instrumentele procedurale de asigurare a unei practici judiciare unitare rezidă, în esența lor, în activitatea de dezlegare, cu caracter de principiu, a unei probleme/chestiuni de drept, iar, în soluționarea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție aplică prevederile Codului de procedură civilă menționate anterior, nu dispozițiile referitoare la judecata procesului civil în primă instanță ori în căile de atac.

Astfel fiind, normele referitoare la „Alte persoane care pot lua parte la judecată” cuprinse în capitolul II „Părțile” al titlului II „Participanții la procesul civil” din cartea I „Dispoziții generale” din Codul de procedură civilă nu sunt compatibile cu specificul mecanismelor de asigurare a unei practici judiciare unitare reglementate de titlul III al cărții a II-a din Codul de procedură civilă.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept va respinge ca inadmisibile cererile de intervenție accesorie formulate de Pop G. Ioan, Asociația pentru Respectarea Drepturilor și Consilierea Cetățenilor, Hurezan Margareta și Popovici Marian.

Constatând că nu mai sunt alte chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecătoare Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Prin Încheierea din data de 19 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.406/104/2016, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, poliștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.”

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 septembrie 2017, cu nr. 2.632/1/2017.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Art. 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (în continuare *Legea-cadru nr. 284/2010*), abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Anexa nr. VII, cap. II, art. 20 alin. (1) și (2): „(1) La trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută/avut în luna schimbării poziției de activitate, astfel:

Vechime efectivă:

— până la 5 ani — un ajutor egal cu 3 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— între 5—10 ani — un ajutor egal cu 6 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— între 10—15 ani — un ajutor egal cu 8 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— între 15—20 ani — un ajutor egal cu 10 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— între 20—25 ani — un ajutor egal cu 12 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— între 25—30 ani — un ajutor egal cu 15 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;

— peste 30 ani — un ajutor egal cu 20 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază.

(2) Personalul militar, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv ale căror raporturi de serviciu

au încetat, cu drept la pensie de serviciu, înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzute de lege, mai beneficiază, pentru fiecare an întreg rămas până la limita de vârstă de pensionare sau, în situația în care pot desfășura activitate peste această limită, până la limitele de vârstă în grad la care pot fi menținute în activitate categoriile respective de personal, de un ajutor egal cu două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază.”

5. Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (în continuare *Legea nr. 285/2010*)

Art. 13 alin. (1): „În anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragerea, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

6. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011 (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010*)

Art. 9: „În anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

7. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată de Legea nr. 36/2014, cu modificările ulterioare (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012*)

Art. 2: „Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013*)

Art. 10 alin. (1): „În anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*)

Art. 9 alin. (1): „În anul 2015, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*)

Art. 11 alin. (1): „În anul 2016, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri

publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017, (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016*)

Art. 10 alin. (1): „În perioada 1 ianuarie—28 februarie 2017, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

12. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, cu modificările ulterioare (în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017*).

Art. 1 alin. (3): „Prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 2—4, art. 5 alin. (2)—(4) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie—31 decembrie 2017.”

IV. Expunerea succintă a procesului

13. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, la data de 15 noiembrie 2016, cu nr. 3.406/104/2016, reclamantul A a chemat în judecată pe pârâțul B, solicitând instanței ca, prin sentința ce se va pronunța, acesta din urmă să fie obligat „la plata sumei cuvenite, actualizată cu inflația la data plății efective, reprezentând contravaloarea celor 15 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază ajutorului stabilit în raport cu solda funcției de bază, conform prevederilor alin. (1) și (2) ale art. 20, secțiunea a 3-a, cap. II, anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”.

S-a solicitat, totodată, obligarea pârâțului și „la plata unui ajutor egal cu 14 solde, actualizate cu indicele de inflație la data plății efective, reprezentând contravaloarea a două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază cuvenite conform alin. (2) art. 20, secțiunea a 3-a, cap. II, anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”, unde se stipulează că, la încetarea raporturilor de serviciu cu drept la pensie de serviciu înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzute de lege, militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special mai pot beneficia pentru fiecare an întreg rămas până la limita de pensionare sau, în situația în care pot desfășura activitate peste această limită, până la limitele de vârstă în grad la care pot fi menținute în activitate categoriile respective de personal, de un ajutor egal cu două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază.

14. Prin Sentința nr. 155 din 8 februarie 2017, Tribunalul Olt a respins cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată, cu motivarea că, așa cum rezultă din interpretarea normelor legale incidente, voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.

15. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul A, solicitând admiterea căii de atac, casarea sentinței și, în rejudicare, admiterea cererii de chemare în judecată în sensul obligării pârâțului B la plata ajutorului egal cu 29 de solde, prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010, ajutoare care să fie actualizate la data plății efective.

16. La data de 12 iunie 2017, intimatul-pârât B a depus cerere de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a răspunde problemei de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi, în situația în care legiuitorul, prin acte normative care

reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

17. Prin Încheierea din data de 19 septembrie 2017, Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a reținut admisibilitatea cererii de sesizare, având în vedere următoarele considerente:

a) Soluționarea litigiului, aflat în judecată în ultimă instanță, depinde de rezolvarea următoarei probleme de drept: interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă.

b) Problema de drept care face obiectul sesizării este nouă, asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Cu referire la Decizia nr. 16/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța de trimitere a reținut că, deși Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită cu o chestiune de drept similară, aceasta a vizat o altă perioadă, apreciindu-se că, în perioada iulie—decembrie 2010, este suspendat exercițiul dreptului, iar nu existența acestuia.

De asemenea, în considerentele aceleiași decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că, în perioada 2011—2015, voința legiuitorului a fost aceea de suspendare a exercițiului dreptului de acordare a indemnizațiilor sau ajutoarelor, iar nu de eliminare a acestor beneficii acordate unor categorii socioprofesionale.

Or, în speța dedusă judecării, interpretarea dispozițiilor legale privește anul 2016, an în care reclamantul și-a încetat activitatea prin pensionare.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

18. Instanța de trimitere a reținut că, potrivit art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută/avut în luna schimbării poziției de activitate.

19. Pentru anul 2011 au fost în vigoare dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, care dispun în sensul că, în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

20. În art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 se menționează că prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.

21. Potrivit art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 în anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

22. În conformitate cu prevederile art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, în anul 2015, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

23. Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 prevede că, în anul 2016, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecere în rezervă nu se aplică, iar art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 prevede că, în perioada 1 ianuarie—28 februarie 2017, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.

24. De asemenea, art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 stipulează că prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 2—4, art. 5 alin. (2)—(4) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie—31 decembrie 2017.

25. Din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept.

26. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011—2017.

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. Intimatul-părât a arătat că dispozițiile legale care, în intervalul 2011—2017, au reglementat faptul că prevederile privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragerea, încetarea raporturilor de serviciu sau la trecerea în rezervă nu se aplică, respectiv nu se acordă, au fost interpretate în mod neunitar de instanțele de judecată, fiind pronunțate soluții diferite în dosarele care au avut ca obiect acțiunile formulate de polițiști prin care au solicitat aceste ajutoare.

A mai arătat că, din punctul său de vedere, acțiunile referitoare la acordarea ajutoarelor solicitate de polițiști/militari la încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă/retragere trebuie respinse, ca neîntemeiate.

28. Recurentul-reclamant nu a formulat în scris un punct de vedere, însă oral a învederat că nu este de acord cu cererea de sesizare, interpretarea dispozițiilor legale fiind clară.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. Referitor la interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010, respectiv dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste dispoziții în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă, la nivelul instanțelor naționale s-au conturat următoarele orientări jurisprudențiale:

30. Unele instanțe au respins acțiunile ca fiind premature formulate sau ca nefondate/neîntemeiate.

31. În acest sens, s-a arătat că Legea-cadru nr. 284/2010 are caracter de lege generală, în timp ce Legea-cadru nr. 285/2011 este o lege specială, vizând aplicarea în anul 2011 a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010. Acest caracter de act normativ special în raport cu Legea-cadru nr. 284/2010 îl au și actele normative adoptate după anul 2011 în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, așadar și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

32. Legea specială derogă de la prevederile legii generale și se aplică cu prioritate față de legea generală.

33. Chiar dacă dispozițiile art. 13 din Legea nr. 285/2011 se interpretează în sensul că nu elimină dreptul la acordarea ajutoarelor/indemnizațiilor în cazul în care ieșirea la pensie,

retragerea, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezervă a intervenit în anul 2011, ci doar suspendă exercițiul acestui drept, drepturile reglementate de art. 20 alin. (1) și (2) din cap. II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 nu au devenit exigibile nici până în prezent.

34. Ajutoarele în cauză nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Constituția României, republicată.

35. Raportat la toate aceste prevederi incidente, rezultă că dreptul la ajutoarele respective nu poate fi acordat, fiind supus unui termen suspensiv, care amână, până la împlinirea lui, începutul exercițiului dreptului subiectiv civil și al executării obligației civile corelative, fiind astfel amânată scadența obligației.

36. Instituțiile și autoritățile publice pârâte nu au un drept de opțiune între punerea sau nu în aplicare a dispozițiilor legale care reglementează interdicția analizată cu privire la ajutoarele pretinse de reclamanți, astfel că neacordarea drepturilor bănești solicitate constituie expresia conformării la dispozițiile legale cuprinse în legile anuale ale salarizării.

37. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 689/1/2015, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și a stabilit că „dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului de acordare a ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, nu și existența acestui drept”. S-a reținut în considerentele deciziei că „din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept”.

38. În consecință, refuzul pârâților de a acorda ajutoarele solicitate este unul justificat, în condițiile în care prin legile anuale ale salarizării legiuitorul a prevăzut în mod expres și imperativ că nu se aplică dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

39. În acest sens, s-au pronunțat Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Neamț, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel București, Tribunalul București, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu (într-o opinie minoritară), Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Cluj, Curtea de Apel Cluj (în opinie majoritară), Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Dâmbovița, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Suceava și Tribunalul Prahova (la nivelul acestor două din urmă existând și soluții contrare).

40. Alte instanțe au apreciat că acțiunile sunt întemeiate, fiind obligat angajatorul la plata ajutoarelor; au fost identificate și hotărâri judecătorești prin care s-a dispus ca plata să se efectueze la încetarea cauzei de suspendare legală.

41. Pentru a se pronunța astfel, s-a reținut că dreptul pretins își găsește temeiul juridic în art. 7 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010. Această normă legală a fost exclusă de la aplicare în fiecare an bugetar prin diferite dispoziții legale: art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, art. 13 din Legea nr. 285/2010, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. 9 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 83/2014 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

42. Din prevederile legale anterior menționate nu rezultă în mod neechivoc voința legiuitorului de a nu recunoaște dreptul stabilit de Legea-cadru nr. 284/2010 prin legile anuale de aplicare. Dacă ar fi fost așa, ar fi procedat la abrogarea lui expresă, ceea ce însă nu s-a realizat.

43. În acest context, s-a apreciat că persoana care se află în această situație poate revendica stabilirea și recunoașterea dreptului. A impune acceptarea unor conduite aleatorii din partea statului în materia unor drepturi fundamentale înseamnă a priva de conținut dreptul de proprietate, garantat prin Protocolul 1 la Convenția europeană a drepturilor omului. Din această perspectivă, în astfel de situații se poate susține că este încălcat dreptul convențional al drepturilor omului, deoarece se poate justifica cu temei că persoana în cauză deține un bun în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, putându-se aplica inclusiv teoria dreptului câștigat.

44. Nu poate rămâne, așadar, la aprecierea legiuitorului (în marja sa de reglementare) dacă acordă sau nu un anumit spor sau avantaj de natură salarială pentru că dreptul, deși există, este golit de substanță prin efectul normelor legale anuale. Or, deși norma de principiu nu a fost abrogată expres, ea este înlăturată de la aplicare fără nicio justificare legală, în acest sens fiind și Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Nu poate fi acceptat efectul dilatoriu *sine die* al unei astfel de reglementări, o astfel de abordare lipsind de conținut, pe termen lung, însuși dreptul.

45. În acest sens s-au pronunțat Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Călărași, Tribunalul Teleorman, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Prahova, Curtea de Apel Suceava și Tribunalul Botoșani.

46. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a comunicat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

47. Prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 689/1/2015 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că „dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

48. Prin Decizia nr. 11 din 20 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.489/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.826/110/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „interpretarea dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică», cuprinse în textele legale menționate, se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizației la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a acordării acestei indemnizații și, totodată, în eventualitatea în care cele două sintagme vizează doar suspendarea exercițiului dreptului la

indemnizația la ieșirea la pensie, dacă această suspendare se referă numai la perioada anului 2014, respectiv 2015, și numai la persoanele al căror drept la pensie s-a deschis în anul 2014, respectiv 2015, sau vizează toate persoanele care au vocație la plata acestei indemnizații, indiferent de data deschiderii dreptului la pensie pentru acestea; în condițiile în care interpretarea este în sensul că cele două sintagme menționate anterior se referă doar la suspendarea exercițiului dreptului la indemnizația la ieșirea la pensie, care este data de la care persoanele cu vocație la plata acestei indemnizații pot solicita acordarea efectivă a dreptului lor”.

49. Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 326 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 și a constatat că dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 sunt constituționale, în raport cu criticile formulate, și Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 și a ordonanței în ansamblul său.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

50. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a arătat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

51. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

52. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

53. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, curtea de apel investită cu soluționarea recursului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, iar cauza ce face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Craiova, titulara sesizării.

54. Asupra condiției de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată se reține faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat, în jurisprudența sa, că: „art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de chestiune

de drept. În doctrină, s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.” (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

55. Chestiunea de drept care face obiectul sesizării în Dosarul nr. 3.406/104/2016 are următoarea formulare: „Interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă”.

56. Cu referire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, Înalta Curte constată că nu este îndeplinită cerința noutății.

57. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept care face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept, iar în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența acesteia. (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 4/14.04.2014, pronunțată în Dosarul nr. 2/1/2014 HP).

58. În acest sens, s-a apreciat că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-întrate în vigoare, instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură însă noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior.

59. Sesizarea de față a fost formulată într-un litigiu generat de neacordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 către reclamant, acesta încetându-și activitatea, prin pensionare, în anul 2016.

60. Însă, din examinarea jurisprudenței anexate sesizării se observă că litigiul de acest gen s-au aflat pe rolul instanțelor încă din anul 2013.

61. Problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale din actele normative privitoare la salarizarea în sectorul bugetar, prin care legiuitorul, în mod succesiv, a stipulat că prevederile art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă, nu este recentă, existând o hotărâre a instanței supreme, pronunțată în cadrul mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, menționată chiar de către instanța de trimitere în cuprinsul sesizării, hotărâre prin care problema de drept în discuție a primit o dezlegare de principiu.

62. Astfel, prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că: „dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și

completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

63. În motivarea acestei decizii, instanța supremă, corelând dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 cu cele ale art. 16 alin. (1) din același act normativ, a reținut că măsura instituită de art. 9 din Legea nr. 118/2010 a avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv pe perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, și că rațiunea măsurii dispuse de legiuitor își are izvorul într-o situație de excepție, respectiv criza economică a țării; de asemenea, s-a reținut, din interpretarea normelor legale enunțate, că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept, și că rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011—2015.

64. Așa cum s-a arătat mai sus, dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010, care prevăd că „începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu se mai acordă ajutoare sau, după caz, indemnizații la ieșirea la pensie, retragere ori la trecerea în rezervă”, au un conținut similar dispozițiilor legale prin care legiuitorul a dispus, succesiv, măsura neaplicării prevederilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011—2017 [art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017].

65. Prin urmare, raționamentul evidențiat în considerentele Deciziei nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se transpune în interpretarea dispozițiilor legale din actele normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar în perioada 2011—2017, prin care s-a stipulat că aceste prevederi care reglementează beneficiul ajutoarelor nu se aplică, respectiv că aceste ajutoare nu se acordă, interpretarea de principiu dată anterior păstrându-și actualitatea.

66. Devine astfel evident că, față de Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, problema de drept care face obiectul sesizării nu mai are caracter de noutate, cu consecința inadmisibilității sesizării.

67. În acest sens a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și prin Decizia nr. 11 din 20 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.489/1/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2017, respingând, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.826/110/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și anume de a se stabili dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică», cuprinse în textele legale menționate, se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizației la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a acordării acestei indemnizații.

68. În considerentele acestei hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că problema de drept sesizată „transcende în timp, în măsura în care prin reglementările succesive evocate legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind indemnizațiile la ieșirea la pensie, fiind comună în reglementările succesive problema dacă sintagmele «nu se acordă», respectiv «nu se aplică» se referă la substanța dreptului la acordarea indemnizațiilor la ieșirea la pensie sau reprezintă doar o suspendare a exercițiului acestui drept pe perioada expres prevăzută de lege”.

69. În același timp, având în vedere faptul că Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este obligatorie *erga omnes*, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, se apreciază că nu este îndeplinită nici condiția de admisibilitate care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept sesizate.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 3.406/104/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 cu privire la faptul dacă, la încetarea raporturilor de serviciu/trecerea în rezervă/retragere, polițiștii/militarii beneficiază de ajutoarele prevăzute de aceste prevederi în situația în care legiuitorul, prin acte normative care reglementează salarizarea în sectorul bugetar, a stipulat că aceste prevederi nu se aplică, respectiv aceste ajutoare nu se acordă”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 februarie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 27 noiembrie 2012

în Cauza Dimon împotriva României

(Cererea nr. 29.117/05)

Strasbourg

Definitivă

la 27 februarie 2013

Hotărârea a rămas definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Dimon împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 6 noiembrie 2012, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 29.117/05) îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Constantin Dimon („reclamantul”), a sesizat Curtea la 15 iulie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Helmut Blum, avocat în Linz. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul invocă o atingere adusă dreptului său de acces la o instanță.

4. La 23 iunie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. În urma abținerii domnului Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulament), președintele camerei a desemnat-o pe dna Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. La o dată nespecificată, reclamantul a introdus o acțiune în justiție împotriva comisiei locale de aplicare a Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere care au fost naționalizate în timpul regimului comunist. Acesta a solicitat anularea Deciziei administrative a comisiei din 8 septembrie 2003.

7. Prin Sentința din 16 decembrie 2003, Judecătoria Brașov a admis în parte acțiunea reclamantului și a obligat comisia la acordarea dreptului de proprietate asupra mai multor hectare de pădure pe două amplasamente identificate.

8. Comisia a declarat apel împotriva sentinței. Apelul a fost admis prin Decizia din 21 septembrie 2004 a Judecătoriei (corect **Tribunalului**) Brașov, care a respins pretențiile reclamantului.

9. Reclamantul, reprezentat de un avocat, a declarat recurs împotriva Deciziei din 21 septembrie 2004. Pasajele relevante din recurs erau formulate după cum urmează:

„Subsemnatul, Dimon Constantin, domiciliat în Predeal, str. [...], intimat în dosar civil nr. [...], împotriva Deciziei civile nr. 348/A/2004, pronunțată de Tribunalul Brașov, în acest dosar, formulez următorul:

RECURS CIVIL

considerând-o nelegală și netemeinică pentru motivele pe care le voi releva mai jos.

În baza disp. art. 302 C.P.C. [Codul de procedură civilă], solicit admiterea în principiu a acestui recurs și acordarea unui termen pentru judecarea sa pe fond.

Prin admiterea recursului în baza disp. art. 304 C.P.C. punctele 7, 8, 9 și 10, solicit modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii apelului Comisiei Locale de Aplicare a L.1/2000 de pe lângă Primăria Predeal și menținerea ca legală și temeinică a Sentinței civile nr. 11.247/2003, pronunțată de Judecătoria Brașov, în dosar civil nr. [...].

[...]

10. Pârâta, respectiv Comisia locală de aplicare a Legii nr. 1/2000 de pe lângă primăria orașului Predeal, a fost citată să se prezinte și a fost reprezentată la ședințele din fața curții de apel. Reclamantul a fost de asemenea prezent.

11. Prin Decizia din 24 februarie 2005, Curtea de Apel Brașov a constatat nulitatea recursului declarat de reclamant, motivând că acesta nu a indicat denumirea pârâtei și adresa acesteia. În consecință, nu a îndeplinit una dintre cerințele fundamentale de formă ale recursului, prevăzute de Codul de procedură civilă.

II. Dreptul și practica interne relevante

12. Art. 302¹ alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă (C. proc. civ.) în vigoare la momentul respectiv, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, prevedea că, sub sancțiunea nulității, cererea de recurs va cuprinde, printre altele, următoarele mențiuni: denumirea persoanei juridice și sediul acesteia.

13. Prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională această dispoziție din Codul de procedură civilă, motivând că apare ca un formalism inacceptabil de rigid, de natură să restrângă nejustificat accesul liber la justiție.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

14. Reclamantul pretinde încălcarea dreptului său de acces la o instanță, astfel cum este prevăzut de art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

15. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

16. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, Curtea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

17. Reclamantul invocă o atingere adusă dreptului său de acces la o instanță, având în vedere anularea recursului său pe

motivul nerespectării unei cerințe procedurale, pe care o consideră excesivă.

18. Făcând trimitere la Hotărârea *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei* (19 decembrie 1997, pct. 33, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-VIII), Guvernul subliniază că condițiile de admisibilitate a unui recurs pot fi mai rigide decât cele aplicabile apelului și reamintește că Curtea a recunoscut, în acest sens, o marjă de apreciere care este în favoarea statelor.

19. În ceea ce privește prezenta cauză, Guvernul constată că restrângerea dreptului de acces la o instanță a fost prevăzută de legea în vigoare la momentul faptelor, a urmărit un scop legitim și a fost proporțională cu acesta. În plus, Guvernul afirmă că această dispoziție legislativă nu era lipsită de claritate și previzibilitate.

În acest sens, Guvernul susține că recursul reclamantului nu menționa denumirea și adresa pârâtei, cu toate că acesta a fost formulat cu ajutorul unui avocat.

În fine, Guvernul subliniază că, din punctul de vedere al legislației, prezenta cerere are doar un interes istoric, deoarece, în prezent, această dispoziție nu mai este în vigoare.

2. Motivarea Curții

20. Curtea reamintește că „dreptul la o instanță”, un aspect al acestuia fiind dreptul de acces, nu este absolut și se pretează unor limitări admise în mod implicit, mai ales în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, deoarece necesită prin însăși natura sa o reglementare a statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere. Totuși, limitările nu pot restrânge accesul unui justițiabil într-atât încât dreptul său de acces la instanță să fie afectat în însăși esența lui; în fine, acestea nu sunt compatibile cu art. 6 § 1 din Convenție decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (a se vedea în special *Edificaciones March Gallego S.A. împotriva Spaniei*, 19 februarie 1998, pct. 34, *Culegere* 1998-I; și *Rodriguez Valin împotriva Spaniei*, nr. 47.792/99, pct. 22, 11 octombrie 2001).

21. De asemenea, Curtea reamintește că nu are competența de a se substitui instanțelor interne. Autoritățile naționale, în special instanțele judecătorești, sunt cele cărora le revine, în primul rând, sarcina de a interpreta legislația internă (*Brualla Gómez de la Torre*, citată anterior, pct. 31). Rolul Curții se limitează la a verifica compatibilitatea cu Convenția a efectelor unei astfel de interpretări. Acest lucru este valabil mai ales în ceea ce privește interpretarea de către instanțe a normelor de natură procedurală (*Tejedor García împotriva Spaniei*, 16 decembrie 1997, pct. 31, *Culegere* 1997-VIII). Cu toate acestea, reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice în mod arbitrar justițiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă [*Aepi S.A. împotriva Greciei*, nr. 48.679/99, pct. 23, 11 aprilie 2002].

22. În prezenta cauză, Curtea observă că, în Decizia din 24 februarie 2005, Curtea de Apel Brașov a constatat nulitatea recursului declarat de reclamant pe motiv că acesta a omis să menționeze denumirea pârâtei și adresa acesteia.

33. Curtea observă că reclamantul nu a anexat documentele justificative necesare corespunzătoare pretențiilor sale. În consecință, Curtea respinge cererea sa.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;
3. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 27 noiembrie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE,
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

23. Curtea observă că, în recursul său, reclamantul a solicitat „modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii apelului Comisiei Locale de Aplicare a L.1/2000 de pe lângă Primăria Predeal și menținerea ca legală și temeinică a Sentinței civile nr. 11.247/2003, pronunțată de Judecătoria Brașov”. Rezultă că reclamantul a menționat în mod clar cine era pârâta, respectiv Comisia locală de aplicare a Legii nr. 1/2000 de pe lângă primăria orașului Predeal, incluzând astfel și o mențiune privind adresa acesteia. Pe de altă parte, comisia a fost citată și chiar s-a prezentat la ședințele din fața curții de apel.

24. Recunoscând rolul principal al instanțelor naționale în interpretarea normelor de procedură, Curtea consideră că, prin faptul că nu a luat în considerare conținutul efectiv al recursului reclamantului, Curtea de Apel Brașov l-a privat pe acesta din urmă de accesul la o instanță (a se vedea *Virgil Ionescu împotriva României*, nr. 53.037/99, pct. 45—46, 28 iunie 2005; și, *mutatis mutandis*, *Șega împotriva României*, nr. 29.022/04, pct. 40, 13 martie 2012).

25. Pe de altă parte, Curtea observă că ulterior, prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională această dispoziție din Codul de procedură civilă, motivând că apare ca un formalism inacceptabil de rigid, de natură să restrângă nejustificat accesul liber la justiție. Totuși, această decizie nu a avut niciun efect asupra situației reclamantului, în absența unei căi de atac împotriva deciziei definitive a curții de apel.

26. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea consideră că a fost încălcat art. 6 § 1 sub aspectul dreptului de acces la o instanță.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

27. În conformitate cu art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

28. Reclamantul solicită 4.400.000 euro (EUR), respectiv valoarea terenurilor care constituiau obiectul litigiului, pentru prejudiciul material pe care l-a suferit. Acesta nu solicită nicio reparație pentru prejudiciul moral.

29. Guvernul consideră că nu există nicio legătură de cauzalitate între obiectul prezentei cauze și prejudiciul material pretins.

30. Întrucât nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins, Curtea respinge această cerere.

B. Cheltuieli de judecată

31. De asemenea, reclamantul solicită 15.000 EUR pentru cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și a Curții.

32. Guvernul subliniază că reclamantul nu a prezentat documente justificative în acest sens.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

